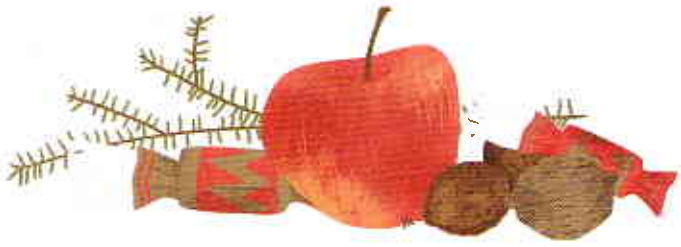
LIBRIS | We know books

O IARNĂ DE POVEȘTI

Cristina DONOVICI
Alex DONOVICI

ILUSTRAȚII DE
Annabella Orosz

LITERA
mică

LIBRIS | We know books

Cuprins

Popi, fulgul de nea * 7

Adio, nuielușe! * 15

Ana și îngerul * 24

Cadoul de Crăciun * 41

David, omul de zăpadă * 50

În căutarea lui Moș Nicolae * 57

Moș Crăciun cu barba albastră * 64

UBDIS We know books

LIBRIS | We know books

Popi, fulgul de nea

Dacă te uitai la el, Popi nu era un fulg de nea neobișnuit. Chiar dacă era mai împlinit decât frații lui. De fapt, era mult mai dolofan. Era chiar mai mare decât mama și tatăl lui la un loc. Dar pe Popi nu îl deranja absolut deloc acest lucru. În timpul mesei, nici măcar nu își mai auzea părinții când îi atrăgeau atenția:

— Popi, las-o mai încet. Ai mâncat deja patru picături de ploaie, zicea mama.

— Dacă vei continua să mănânci atât de mult, vei ajunge să fii așa de greu, încât nu vei mai putea zbura! îl avertiza tata.

Dar Popi parcă nici nu îi auzea. După ce termina de mâncat și cea de-a patra picătură de ploaie, striga:

— Mami, mai vreau! Te rog! Încă îmi e foame!

Mama nu mai voia să îi dea nimic, dar până la urmă i se făcea milă de el și îi mai punea o picătură în farfurie:

— E ultima pe care o primești, Popi! După asta mergi să zbori puțin și apoi la culcare! Dimineața trebuie să te trezești devreme, e zi de școală.

Popi lingea farfuria cu nesaț și apoi pleca la o nouă tură de „zburătăcire", cum îi plăcea lui să zică. Cel mai mult îi plăcea să zboare seara. Aerul era parcă mai curat, stelele îi luminau calea,

LIBRIS | We know books

iar în tot cerul domnea o liniște plăcută. Nu era forfotă ca ziua. Aproape toate păsările dormeau, și doar câte un avion mai lăsa, pe ici, pe colo, o urmă pufoasă și lungă în spatele lui. Așa că Popi zburătăcea liniștit și visa cu ochii deschiși. Visa la locul în care va ajunge atunci când va coborî pe pământ. Știți ce își dorea cel mai mult? Să aterizeze în palma unui copil!

La școală, pe lângă orele de zbor, învățau și ce se va întâmpla după ce vor ajunge pe pământ. Se știa prea bine că fiecare fulg se va opri pe ceva, iar acolo se va topi. Însă era esențial locul unde se va întâmpla asta. Era important ca fiecare fulg să lase ceva bun în urmă. Și toți aveau câte un plan:

— Eu vreau să cad pe un acoperiș! zicea un fulg mic și creț. După ce mă topesc, țiglele vor fi mai curate!

— Bine gândit! zicea profesorul.

— Eu vreau să ajung pe geamul unei case și să îngheț acolo. Oamenii care mă vor vedea o să spună că sunt frumos și se vor bucura! spunea un alt fulg din clasă.

— Și ideea ta e foarte frumoasă! îl lăuda profesorul.

Popi, când îi venea rândul, spunea mereu același lucru:

— Eu aș vrea să ajung în palma unui copilaș care așteaptă de multă vreme ninsoarea. Îl voi face fericit și nu este nimic mai frumos în lumea asta decât să faci un copilaș fericit.

— Da, Popi, e minunat gândul tău! îl încuraja blând profesorul. Dar nu uitați, adăuga el serios, chiar dacă nu veți ateriza acolo unde vă doriți, tot veți lăsa ceva bun în urma voastră! O să vedeți, fiecare fulg de nea are un rost al lui.

LIBRIS | We know books

La asta se gândea acum Popi în timp ce zburătăcea. La ce spunea profesorul. Și își imagina cum va zbura spre pământ și cum se va așeza blând în palma caldă a unui copilaș. În timp ce visa el așa cu ochii deschiși, își dădu seama că întârziase cu plimbarea de seară. Așa că se grăbi spre casă.

Când ajunse, părinții nu îl certară. Doar îl dojeniră ușor cu privirea:

— În pat cu tine! spuse mami.

Popi se spălă repede pe dinți, iar apoi se așeză confortabil în pătuțul-norișor. Se acoperi bine de tot cu plapuma moale de ceață, dar își scoase apoi de sub ea picioarele, ca să simtă adierea vântului. Apoi închise ochii. Și visă același lucru: cum cobora pe pământ, direct în palma unui copil.

LIBRIS | We know books

Așa treceau zilele și nopțile lui Popi, fulgul de nea cel grăsuț. În scurt timp însă, sosi și ziua cea mare. Prima ninsoare se pregătea să cadă pe pământ. La poarta Cerului, doi nori mari stăteau și îi ordonau pe fulgii care se înghesuiau să fie în primul rând.

— În ordine, vă rugăm! Pe rând, pe rând, încolonați-vă! strigau cei doi nori, ca să fie auziți de micii fulgi nerăbdători.

— Nu vă grăbiți, veți coborî toți, stați liniștiți!

Dar fulgii erau agitați și șușoteau între ei, își dădeau coate și se împingeau, chicotind. Popi era atât de emoționat, încât simțea că se topește, nu alta. Ceea ce nu ar fi fost deloc bine, pentru că visul lui de a se topi în palma unui copil s-ar fi risipit pe loc. Trebuia să mai reziste un pic. Privi către poartă și văzu că nu mai are mult până acolo, așa că își aștepta cuminte rândul. În timp ce pașii îl purtau spre linia curcubeului, locul de unde se dădea startul, auzi vocea puternică a Soarelui, cel care dădea ultimele comenzi:

— Dragi colegi, nu uitați! Nu trebuie să vă înghesuiți, pentru că toți veți sări mai devreme ori mai târziu. Când ajungeți la poartă, vă rog să săriți unul câte unul, nu mai mulți deodată. Riscați să vă încurcați unul pe celălalt! Vântul vă va ajuta să ajungeți la destinație în siguranță. Odată ajunși, vă rog să așteptați cuminți, nemișcați. Nu va trece mult timp și voi veni să vă topesc pe fiecare în parte. Până atunci, vă doresc tuturor zbor plăcut!

„Ah!“ se gândea Popi cu emoție. „Mai am un pic și voi ajunge pe o palmă mică! Cu siguranță, copiii așteaptă cu palmele întinse, acolo jos, să prindă fulgii de nea, când începe să ningă.“